

ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.*

ΙΕ'.

Μοιραῖος ἀποχωρισμός.

Τρεῖς παρήλθον ἔκτοτε μῆνες, οἵτινες εἰς τοὺς μεμνηστευμένους ἐφάνησαν ὡς τρεῖς ἡμέραι. Οὕτω ταχέως παρέρχεται ὁ χρόνος παρὰ τοῖς ἐν εὐτυχίᾳ ζῶσι.

Καὶ ὑπάρχει χρόνος θελξιθυμότερος δι' ἕκαστον θνητὸν παρὰ τὸν χρόνον τῆς μνηστείας! καὶ μέλιστα ὅταν ὁ μεμνηστευμένος ᾖ φοιτητής. ὦ! ναί, ὁ χρόνος οὗτος εἶναι ἡ μόνη ἐποχὴ τῆς ἐπὶ γῆς σχετικῆς ὁλβιότητος τοῦ θνητοῦ. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ὁνείρων! Ὅτε ἡ λέξις ματαιότης δὲν κατανοεῖται, ὅτε πᾶσα θλιψὶς λησμονεῖται καὶ πᾶσα μέριμνα ἀποσβεῖται, μειδιώσαι δὲ ἐλπίδες περιπίπτανται περὶ τὸ ἀμοιβαίως ἀγαπώμενον ζεύγος, ὅτε τὰ στήθη προσκολλώμενα ἐπ' ἄλληλα καὶ αἱ καρδίαι πλησιάζουσιν ἀλλήλαις πᾶλλον καὶ διὰ τῶν παλμῶν συνδιαλέγονται μυστηριωδῶς!

Ἀλλὰ καὶ οὕτως ὄντες δὲν εἶναι ἐντελῶς εὐτυχεῖς οἱ θνητοὶ καὶ προσδοκῶσι τὴν κορυφωσιν τῆς εὐτυχίας ἐν τῇ ἀλλήλων ἀπολαύσει κατὰ τὸν γάμον. Ἀλλ' ἡ πρώτη φεῦ! ἡμέρα τοῦ γάμου εἶναι καὶ ἡ ἐσχάτη τῆς ἰδανικῆς εὐτυχίας, ὅποτε ἡ πραγματικότης τοῦ ὁλοχαροῦς τούτου κόσμου περυσιάζεται πρὸ τῶν συζύγων ὑπὸ πᾶσιν τὴν ἀληθῆ αὐτῆς μορφῇ, παύονται πλέον τὰ ὄνειρα, αἱ δὲ ἀνάγκαι τοῦ βίου βοῶσι πρὸς τὸν ἐπιχειροῦντα νὰ σταματήσῃ καὶ ἐνθυμηθῇ τὰς πρώτας τέρψεις: «Προχώρα! ἐκεῖνα διὰ σέ παρήλθον, ἄλλοι ἤδη ἀπολαύουσι τῶν τέρψεων τῆς νεότητος! σὺ βῆδιζε πρὸς τὰ πρόσω, ἕως οὗ ἐπιστρέψῃς εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθης!» Καὶ κλίνει πάλιν τὸν αὐχένα καὶ προχωρεῖ ὑπέκωκον εἰς τὰς ὁπαιτήσεις τοῦ βίου τρυφῶν ἐπὶ ταῖς παρελθούσαις ἀναμνήσεσι καὶ ἐλπίζων: τί; οὐδ' αὐτὸς οἶδε τί.

Ὁ Σεπτέμβριος ἤδη εἶχε ρθῆσαι καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον ἀνοίξαν καὶ πάλιν τὰς πύλας αὐτοῦ προσεδόκα τὴν προσέλευσιν τῶν φοιτητῶν.

Ὁ Ἀρίστων καταπνίγων τὴν λύπην του, ἀπεχωρίσθη τῆς φίλης αὐτοῦ, ἐν ᾗ δάκρυα ἀνέβλυζαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμφοτέρων, ὑπὸ τῶν ὁπαισίων ἵνα διὰ τῶν γοχημῶν καταστήσωσιν, ὡς οἶόν τε ἀνύσιμον τὴν στέρησιν ἀλλήλων. Τέλος ἀπεχωρίσθησαν, ἀνατίθει δ' ἕκαστος τὸν ἕτερον εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν.

Ὁ περὶ πάντα ἀμφιβάλλον ἐκεῖνος φοιτητής, εὐθύς ὡς ἠράσθη, εἶχεν ἀνάγκην νὰ παραδέχεται τὴν ὑπαρξιν τῆς Προναίας. ὅπως τὴν προσπάθειαν νὰ ἐμπιστεῖται τὸ ἀγαπητὸν ὄν, ὅπερ κατ' αὐτὸν ὑπεράνθρωπον ὄν ὑπὸ ὑπεράνθρωπου δυνάμεως ἔδει νὰ προστατεύεται καὶ προφυλάσσεται.

Ἀπεχωρίσθησαν πλήρεις ἐλπίδων περὶ μέλλοντος ἀμείνονος. Ἡ δὲ νεῆνις ἐπανελάθε πάλιν, τὰς πρώ-

τας αὐτῆς ἔξεις, τὰς ἐκδρομὰς εἰς τὸ δασύλλιον, τὰς μελέτας καὶ τοὺς ρεμβασμούς· ἀλλ' ἤδη ἀντικείμενον τῆς ρέμβης αὐτῆς ἦν ὁ μνηστήρ, τὸ ἀγαπώμενον ὄν. Ἡ ζωὴ τῆς φαντασίας παρίστη αὐτὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὡς θησαυρὸν σπένδιον, ὃν αὐτὴ καὶ μόνῃ ἐπεφύλαττεν ὁ οὐρανός.

Ἡ φαντασία, ὡς γνωστὸν, καλλύνει καὶ ἐξαίρει τὰ ὄντα, ἅπερ ἡ ψυχὴ ἠγάπησεν ἐνδομύχως καὶ διέτεθνεν αὐτοῖς εὐαρέστως. Μὴ ἀρκομένη δὲ εἰς τὴν κατ' ὄντα ἀναπαράστασιν αὐτῶν, ὅποτε ὑπνούντος τοῦ σώματος χειραφετῆται, σπευδεῖ εἰς εὐρεσιν τοῦ ποθουμένου καὶ ἀναστρέφεται μετ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ συστάδην, ἕως οὗ ζωὴ ἐντύπωσις ἐκ τῶν συμβεβηκότων τῆς ἀναστροφῆς ἐκεῖνης τῆς φανταστικῆς ἀφύπνιζει τὸν κοιμώμενον, καὶ τότε οὗτος πλήρως ἀπογοητεύσας ἀναφώνει. «Ἦτο ὄνειρον»!

Ὁνειρον! λεπτὰ τινὰ ἀθανασίας, ἃ ὁ ὕπνος κλέπτει παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ θανάτου, ὅπως ἴσως δείξῃ ἡμῖν τὸ ἀθάνατον τῆς ἡμετέρας ψυχῆς!

ΙΣΤ'.

Συνέχεια καὶ τέλος.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Ἀναστασία ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ μνηστήρος τῆς, ἐν ᾗ ἐκεῖνος περιέγραφε μετὰ χάριτος τὸ τερπνὸν αὐτοῦ ταξίδιον καὶ τὸν μονότονον φοιτητικὸν βίον. Κατέστρεψε δὲ τὴν ἐπιστολὴν διὰ τῶν ἑξῆς: «Ἡ στέρησίς σου, φιλήτα μοι προξενεῖ μοι ἀποστροφήν πρὸς πᾶσαν τέρψιν· διότι ὁ πρὸς σέ ἔρως μου εἶναι ἀμετρος. Ὁ ἔρως λέγω, πόσον τὸ ἡδύπικρον αὐτὸ συναίσθημα κατακλύζει μου τὴν καρδίαν! τί ἀρχὴ γέ εἶναι; Αἰσθάνομαι αὐτὸν ὅτι τοσοῦτον κατεκυρίευσέ με, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ τὸν ὀρίσω. Λέγε μοι, τί εἶναι ἔρως»;

Οὕτως ἔγραφεν ὅπως τῇ δώσῃ ἀφορμὴν πρὸς φιλοσοφικὰς σκέψεις.

Ἡ δὲ κόρη ἀπῆλθα οὕτω πρὸς τὰ τελευταῖα ταῦτα:

«Τὸ συναίσθημα, ὅπερ ὡς λέγεις, πληροὶ σου τὴν καρδίαν ὑπὲρ ἐμοῦ, εἶναι ἀμοιβαῖον εἰς ἀμφοτέρους, εἶναι, ὡς λέγεις, ὁ ἔρως, ἦτοι δυνάμεις ὑψίστη, αὐτὸς οὗτος ὁ Δημιουργὸς ἐν μιᾷ αὐτοῦ ἐκφάνσει· δυνάμεις ἐνοῦσα ἡθικῶς δύο ὄντα οὕτως, ὥστε νὰ τείνωσι σφόδρὰ πρὸς ἀπόλαυσιν ἀλλήλων καὶ ἐν τῇ ἀπολαύσει νὰ ἀναπτύσσεται παρ' αὐτοῖς μείζων δυνάμις ἀπλῆτου ἐπιθυμίας, ἐγὼ τοῦλάχιστον τοιοῦτον ἐν ἐμοὶ τὸν ἔρωτα αἰσθάνομαι. Ἀπόροισι δὲ τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτός εἰσιν ἡ πίστις, ἡ ἐλπίς, ἡ ἀγάπη· ἅρα εἶναι θεῖον τι ὁ ἔρως καὶ εὐχάριον, δηλαδὴ ἡ συνεκτικὴ καὶ δημιουργικὴ τοῦ ὄντος δυνάμις. Σύμφως».

Ὁ νέος ἐπέστελλεν εἰς ἀπάντησιν.

«Σύμφως, γλυκυτάτη μοι φίλη, σύμφως, ἀθάνατε κόρη.

Ναί, εἶσαι ἀθάνατος. Βλέπω τοῦτο εἰς τὴν ἐκλαμψιν τοῦ πνεύματός σου. Ναί, αὐτὸ δὲν εἶναι τι πεπερασμένον. Δὲν εἶναι δικαιοσύνη σου, ὅστις οὕτως ἀποφαίνεται, ἀλλ' ἄλλη τις ὑψηλότερα δυνάμις

*) Ἦδε ἀριθ. 45, σελ. 888—889.